

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γύραν ἡμῶν ὁμηρίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 8.—Ἑσωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ἰουνίου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 24

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 177]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

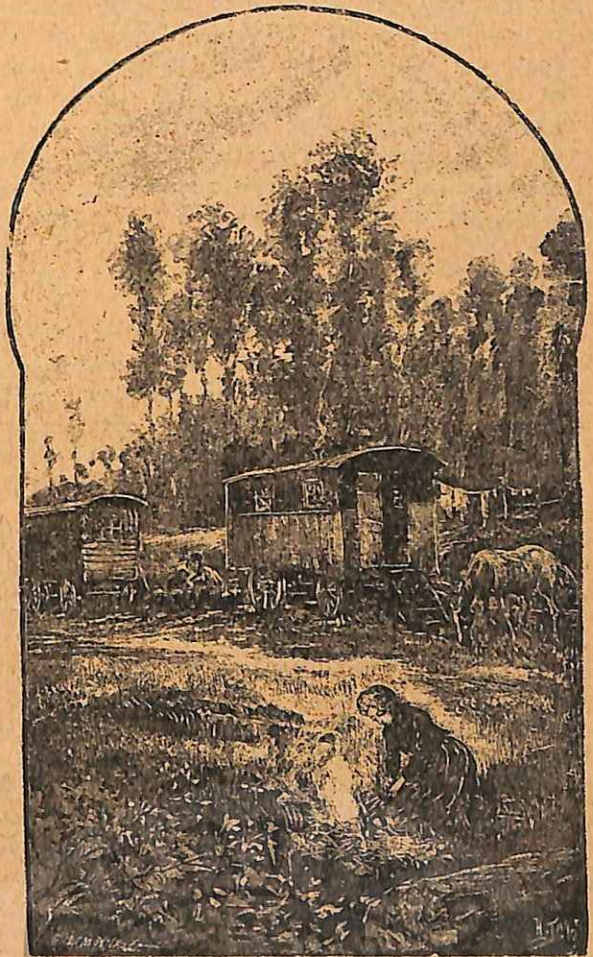
Παρὰ τῇ Πετρίνᾳ συχνότατα τὰ γεγονότα τῆς παρελθούσης ἡμέρας παρήγον τὰ ὄνειρα τῆς νυκτός, ὥστε ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοι μῆνες τοῦ βίου της ἦσαν μεστοὶ λύπης καὶ τὰ ὄνειρά της ἦσαν ὡς ὁ βίος της. Ποσάκις ἀφ' οὗτου ἡ δυστυχία ἤρχισε νὰ τὴν τύπη, εἶχεν ἐξυπνήσῃ κάθιδρως, πνευστιῶσα ὑπὸ ἐφιαλτῶν, οἷτινες παρέτεινον ἐν τῷ ὕπνῳ τὰς ἀθλιότητας τοῦ ἀληθοῦς βίου. Καὶ ἀληθῶς, μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτῆς εἰς Μαρωκὺρ, καὶ αἱ ἀναγεννώμεναι ἐν αὐτῇ εὐέλπιδες σκέψεις καὶ ἡ ἐργασία κατέστησαν τοὺς ἐφιαλτάς τούτους ἥττον συχνούς, ἥττον ὀδυνηρούς καὶ ἐλαφρότερον πιέζοντας αὐτήν, οἱ δὲ σιδηροὶ αὐτῶν δάκτυλοι τὴν ἑοφίγγον ὀλιγώτερον τὸν λαιμόν.

Νῦν ἀποκοιμωμένη, εἰς τὴν ἐπιούσαν εἶχε τὸν νοῦν της, ἐπιούσαν ἐξησφαλισμένην, ἡ μάλλον εἰς τὸ ἐργαστήριον ἢ μάλλον εἰς τὴν νῆσόν της, ἡ ἔτι μάλλον εἰς ὃ τι εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ἢ ἤθελε νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς της, τῶν σπαρτίδων της, τοῦ ὑποκαμίσου της, τῆς ἐνδυμασίας της. Τότε δὲ τὸ ὄνειρόν της ὡς ὑπακοῦον εἰς μυστηριώδη τινὰ ὑποβολὴν ἰδραματοῦργει τὸ πρᾶγμα ὅπερ αὐτὴ εἶχε προσπαθήσῃ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸ πνεῦμά της, ὅτε μὲν ἐργαστήριον ἐν ᾧ ἡ μαγικὴ ράβδος Μοίρας τινός, ἀναπληροῦσα τὸ κόπανον τοῦ Κοπάνου μετέδιδε τὴν κίνησιν εἰς τὰς μηχανὰς ἄνευ οὐδεμιᾶς φροντίδος τῶν ὀδηγούντων αὐτὰς παίδων, ὅτε δὲ ἐπιούσαν ἀκτινοβολὸν χαρμόσυνον εἰς πάντας, ὅτε δὲ ἀναδύονταν νέαν νῆσον καλλονῆς ὑπερφυσικῆς, μετὰ τοπειῶν καὶ ζώων ἐχόντων σχήματα φαντασιώδη, ἅτινα μόνον ἐν τοῖς ὄνειροις ἔχουσιν ὑπόστασιν· ἡ προσέτι ἡ φαντασία της, κατεργχομένη μάλλον προσγειότερον, τῇ ἐδίδε, νὰ ράψῃ ὑποδημάτια θαυμάσια ἀντικαθιστώντα τὰς σπαρτίδας της, ἡ

ἐσθῆτας ἐκτάκτους ὑφασμένας ὑπὸ πνευμάτων ἐντὸς ἄντρων ἀδαμάντων καὶ ρουβινίων, αἵτινες ἔμελλον ἐν ὀρισμένῳ καιρῷ νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸ ἀνωκόρμιόν της καὶ τὸ ἐξ Ἰνδικῆς ὀθόνης ὑποφόριον ὅπερ αὐτὴ ὑπὸ σχνεῖτο εἰς ἑαυτήν.

Ἀναμφιδόλως ὁ τρόπος οὗτος τῆς ὑποβολῆς δὲν ἦτο ἄπταιστος ἢ δὲ ἀσυνείδητος φαντασία της οὔτε ἀρκοῦντως πιστῶς οὔτε ἀρκοῦντως τακτικῶς τη ὑπήκουεν, ὥστε νὰ εἶνε βεβαία ὅτι ἐὰν ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, αἱ σκέψεις τῆς νυκτός της ἤθελον συνεχίσῃ τὰς τῆς ἡμέρας ἡ ἐκείνας ἅς αὐτὴ ἠκολούθει ὅτε τὴν κατελάμβανεν ὁ ὕπνος, ἀλλὰ τέλος ἡ συνέχεια αὐτῆς συνείρετο ἐνίοτε, τότε δὲ αἱ καλαὶ ἐκείναι νύκτες τῇ ἔφερον ἀνακούφισιν ἡθικὴν τε καὶ φυσικὴν, ἥτις ἐξωγοῦναι αὐτήν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅτε ἐκοιμήθη ἐν τῇ κλειστῇ καλύβῃ της, ἡ τελευταία εἰκὼν ἡ διεληθούσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ τελευταία σκέψις ἡ ἐπιπλεύσασα ἐν τῇ νεναρχωμένῃ διανοίᾳ της ἐξηκολούθησαν τὴν κατοπτρευτικὴν αὐτῆς ἐκδρομὴν εἰς τὰ βατὰ μέρη τῆς νήσου της. Ἀλλ' ὅμως δὲν ὠνειρεύθη ἀκριβῶς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην, ἀλλὰ μάλλον συμπόσια ἐν μαγειρείῳ ὑψηλῷ καὶ μεγάλῳ ὡς καθεδρικός ναός, στράτευμα μικρῶν παρμαγεῖρων λευκῶν, σχήματος σατανικοῦ, συνωστίζετο περίξ τραπεζῶν ἀπεράντων καὶ ἀνθρακίᾳ καταχthonίου· οἱ μὲν ἔθραυον ὡς οἱ δὲ τα ἐτάραττον, αὐτὰ δὲ ἐξωγοῦντο εἰς ἄφρον χιονώδη διὰ τῶν ὧν δὲ τούτων ὅλων, τῶν μὲν μεγάλων ὡς πεπόνια, τῶν δὲ μάλισ ὡς πίσσα, κατεσκεύαζον φαγητὰ ἑκτακτα, οὕτως ὥστε ἐφαίνοντο σκοποῦντες νὰ παρασκευάσωσι τὰ ὡς ταῦτα κατὰ πάντας τοὺς γνωστούς τρόπους, οὐδὲ ἓνα λησμονοῦντες, οἷον ροφήτὰ μετὰ τυρίου, μετὰ βου-

Ἡ ἔψησεν ἐν τῶν ὧν (Σελ. 186, στήλ. 6'.)

τύρου, μετὰ τομάτας, ταρακτά, τηγανιστὰ μετὰ ἀνθογάλακτος, τὰ λεγόμενα γρατέν, σφόγγατα διάφορα, μετὰ χοιρομηνίου, μετὰ ἀλείμματος, μετὰ γεωμήλων, μετὰ νεφρῶν, μετὰ σακχαροπτήκτων, μετὰ ρουμίου ἀναφλεγόμενου μετ' ἀστραποειδῶν λάμψεων· καὶ παρὰ τούτοις ἄλλοι σπουδαίτεροι, οἷτινες ἀναιτιρρήτως ἦσαν προϊστάμενοι, ἀνεμίγνυν ἄλλα ὡς μετὰ φυραμάτων πρὸς κατασκευὴν ζυμαρικῶν ποικίλων. Ὅσάκις δὲ ἀφυπνίζετο πῶς, ἐτινάσσετο ἐν' ἀποσείσῃ τὸ κτηνώδες τοῦτο ὄνειρον, ὅπερ ἐπέμενεν ἐπανερχόμενον, οἱ δὲ παραμάγει-

ροι οὐδόλως ἐγκαταλείποντες αὐτὴν ἐξηκολούθουν τὴν φαντασιώδη ἐργασίαν των, οὕτως ὥστε ὅτε ἡ συρίκτρα τοῦ ἐργοστασίου τὴν ἀφύπνισε, παρίστατο ἔτι παρακολουθοῦσα τὴν κατασκευὴν ἀνθογάλακτος ὁ ἔστι κρέμας μετὰ σοκολάτας τῆς τὴν γεῦσιν καὶ τὸ ἄρωμα ἐπανεῦρεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Καὶ τότε, ὅτε ἤρχισε νὰ ἐπανερχεταὶ ἡ διαύγεια εἰς τὸ ἀνοιγόμενον πνεῦμά της, ἐνόησεν ὅτι τὸ μᾶλλον ἐκπληξάν αὐτὴν ἐν τῇ ἐκδρομῇ της δὲν ἦτο τὸ θέλητρον οὐδὲ ἡ καλλονὴ ἢ ἡ ἡσυχία τῆς νῆσου της, ἀλλ' ἀπλουστάτα τὰ φᾶ τῆς ἀγριονήσεως ἅτινα εἶχον εἶπῃ εἰς τὸν στόμαχόν της ὅτι ἀπὸ δεκαπέντε καὶ ἡμερῶν τῷ ἐδίδο μόνον ἄρτον ξηρὸν καὶ ὕδωρ· τὰ φᾶ ἐκεῖνα ὠδήγησαν τὸ ὄνειρόν της δεικνύοντα αὐτῇ τοὺς παραμαγεύρους ἐκείνους καὶ πάντα ἐκεῖνα τὰ φαντασιώδη μαγευρεῖα. Ὡρέγετο τὰ καλὰ ἐκεῖνα πράγματα ὁ στόμαχος οὗτος καὶ το ἔλεγε κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον, προκαλῶν τὰ ὀράματα ταῦτα, ἅτινα ἀληθῶς εἶπεν οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἡ διαμαρτυρία.

Διατί δὲν ἔλαβε τὰ φᾶ ἡ τινα ἐξ αὐτῶν ἀφ' οὗ εἰς οὐδένα ἀνῆκον, διότι ἡ ἀγριονήσεως ἡ γεννήσεως αὐτὰ ἦτο ζῶον ἄγριον; Βεβαίως ἐπειδὴ δὲν εἶχεν οὔτε χύτραν, οὔτε τηγάνιον, οὔτε ἄλλο τι σκεῦος μαγειρικὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ οὐδὲν ἐκ τῶν φαγητῶν ἅτινα πρὸ μικροῦ εἶχον παρελάσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, πάντα δελεαστικώτερα καὶ τεχνικώτερα ἀλλήλων· ἀλλ' ἐνταῦθ' ἀκριβῶς ἐγκτεῖται ἡ ἀξία τῶν φῶν, ὅτι δὲν ἔχουσι χρεῖαν παρασκευῶν ἐντέχνων· πυρεῖον ἵνα μεταδοθῇ τὸ πῦρ εἰς μικρὸν σωρὸν ξηρῶν ξύλων συνηγμένων ἐκ τῆς λόχμης, καὶ ὑπὸ τὴν σποδὸν τῇ ἦτο εὐκόλον νὰ τα ψῆσῃ ὅπως ἤθελε, ῥοφητὰ ἢ σφιγτά, ἕως ὅτου δυνήθῃ ν' ἀγοράσῃ χύτραν ἢ πινάκιον. Καὶ ναὶ μὲν δὲν θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὸ συμπόσιον τὸ ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ ὄνειρου της, ἀλλὰ θὰ ἦτο ὅμως ἔδεσμα ἔχον τὴν ἀξίαν του.

Πλεονάκις κατὰ τὴν ἐργασίαν της, τὸ διατί τοῦτο ἐπανῆλθεν εἰς τὴν διάνοιάν της, ἂν μὴ ἐπίμονον καὶ ζωηρὸν ὡς τὸ ὄνειρόν της, ἀλλ' ἀρκούντως ἐπιέγον, ὥστε κατὰ τὴν ἐξοδὸν της εἶχεν ἥδη ἀποφασίσῃ ν' ἀγοράσῃ κυτίον πυρίων καὶ πέντε λεπτῶν ἄλλας· ἐπειτα δὲ πορισθεῖσα ταῦτα ἀπῆλθε τρέχουσα ἐπανερχομένη εἰς τὴν ἐντομὴν αὐτῆς.

Κάλλιστα εἶχε σημειώσῃ τὴν θέσιν τῆς φωλεᾶς, ὥστε πάραυτά τὴν ἐπανεῦρε· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ μήτηρ δὲν τὴν κατεῖχε· μόνον δὲ εἶχεν ἔλθῃ οἶαν δῆποτε ὄραν τῆς ἡμέρας, διότι νῦν ἀντὶ τῶν δέκα φῶν ἦσαν ἔνδεκα, τεκμήριον, ὅτι, ἀφ' οὗ ἐξηκολούθει τίκτουσα, δὲν ἐπέφαιεν ἀκόμη.

Ἦτο μὲν τοῦτο καλὴ συγκυρία, διότι

πρῶτον μὲν τὰ φᾶ θὰ ἦσαν νωπὰ καὶ δεύτερον ἐὰν ἐλάμβανε πέντε μόνον ἢ ἕξ, ἡ ἀγριονήσεως, ἐπειδὴ δὲν εἴθευρε νὰ μετρή, δὲν θὰ παρετῇρε τίποτε.

Ἄλλοτε ἡ Πετρίνα δὲν θὰ ἐλεπτολόγει καὶ θὰ ἐξεκένωνεν ὅλην τὴν φωλεάν, ἀνευ τινὸς φροντίδος, ἀλλ' αἱ θλίψεις ἃς εἶχε δοκιμάσῃ εἶχον θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ της συμπάθειαν τρυφεράν πρὸς τὰς θλίψεις τοῦ πλησίον, ὡς καὶ ἡ πρὸς τὸν Παλληκαρῶν ἀγάπη της, τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει πρὸς πάντα τὰ ζῶα συμπάθειαν ἣν δὲν ἐγίνωσκεν ἐν τῇ παιδικῇ της ἡλικίᾳ. Ἡ ἀγριονήσεως ἐκείνη δὲν τῇ ἦτο σύντροφος; ἡ μᾶλλον, ἐὰν ἐξηκολούθει το παιγνιδίον της, ὑπήκοος; Ἐὰν οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν δικαίωμα νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῶν κόπων τῶν ὑπηκόων των καὶ νὰ ζῶσιν ἐξ αὐτῶν, ὁρεῖται διὰ τοῦτο καὶ νὰ φέρονται πρὸς αὐτοὺς εὐλαβῶς πως.

Ἀποφασίσασα τὴν θήραν ταύτην εἶχε ταύτοχρόνως ὀρίσῃ καὶ τίνι τρόπῳ θὰ τὴν μαγειρεύσῃ· ἐννοεῖται βεβαίως οὐχὶ ἐν τῇ καλύβῃ, διότι καὶ ἡ ἐλαφροτάτη κροκὶς καπνοῦ ἐξερχομένου ἐξ αὐτῆς ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἰδόντων αὐτόν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν ἀνοικτῷ μέρει λόχμης τινὸς ἐνθα κατεσκύνουν οἱ νομάδες οἱ διερχόμενοι τὸ χωρίον καὶ ὁπόθεν κατ' ἀκολουθίαν οὔτε πῦρ οὔτε καπνὸν ἐμελλον νὰ ἐφελκύσωσι τὴν προσοχὴν τινος. Ταχέως συνέλεξεν ἀγκαλίδας ξύλων ξηρῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ εἴχεν ἀνθρακίαν καὶ ἐν τῇ σποδῇ αὐτῆς ἐψῆσεν ἐν τῶν φῶν αὐτῆς, μεταξὺ δὲ δύο χαλίκων πολὺ καθαρῶν καὶ λεῖων ἔτριψε δραγμίδα ἄλατος ἵνα διαλυθῇ εὐκόλως. Τῇ ἀληθείᾳ τῇ ἔλειπεν ψοδόχῃ, ἀλλὰ τὸ σκεῦος τοῦτο δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων πλὴν εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ διαθέσωσι καὶ περιττόν τι. Μικρὰ ὅπῃ ἐν τῷ τεμαχίῳ τοῦ ἄρτου της ἀντικατέστησεν αὐτὴν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ὑψράνθη ἐμβάψασα μικρὸν τεμάχιον ἄρτου εἰς τὸ καλῶς ἐψῆσμένον φῶν της· κατὰ τὸν πρῶτον βλωμὸν τῇ ἐφάνη ὅτι οὐδέποτε εἶχε φάγῃ τόσον καλὸν φῶν καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι καὶ ἐὰν ὄντως ὑπῆρχον οἱ τοῦ ὄνειρου της παραμάγειροι, δὲν θὰ ἠδύναντο βεβαίως νὰ κατασκευάσωσι τι παρεμφερές πρὸς τὸ ῥοφητὸν ἐκεῖνον φῶν τῆς ἀγριονήσεως τὸ ἐψῆσθῃ ἐν τῇ σποδῇ.

Τὴν προτεραιάν ὅτε εἶχε μόνον τὸν ξηρὸν ἄρτον της καὶ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ τι πρὶν παρέλθωσι πολλαὶ ἐβδομάδες, μῆνες ἴσως, τὸ δεῖπνον τοῦτο ἤθελεν εὐαρεστήσῃ τὴν ὄρεξιν της, καὶ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ στομάχου της. Ἄλλ' ὁμως δὲν εἶχεν οὕτω· διότι πρὶν ἢ ἐξανίστην τὸ φῶν της ἡρώτα ἑαυτὴν ἐὰν θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ μαγειρεύσῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὰ ὑπολειπόμενα ὡς καὶ ἐκεῖνα ἃ αὐτὴ ὑπὸ σκηνίτι εἰς ἑαυτὴν ὅτι θὰ προμηθευθῇ

διὰ νέων εὐρημάτων. Καλόν, κάλλιστον τὸ ῥοφητὸν φῶν, ἀλλὰ καλὸν καὶ τὸ θερμὸν ῥόφημα δεδεμένον διὰ κρόκου φῶς. Κι' ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ ῥοφήματος διήλθε διὰ τῆς κεφαλῆς της μετὰ ζωηροτάτης λύπης ὅτι ἦτο ἡναγκασμένη νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ἀναμφιβόλως ἡ κατασκευὴ τῶν σπαρτίδων της καὶ τοῦ ὑποκαμίσου της ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν πεποίθησιν τινα ἀποδεικνύουσα αὐτῇ τί δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς ἐπιμονῆς. Ἄλλ' ἡ πεποίθησις αὕτη δὲν προσέβαινε μέχρι τοσούτου ὥστε καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ ἠδύνατο ποτε νὰ κατασκευάσῃ χύτραν ἐκ πηλοῦ ἢ ἐκ λευκοσιδήρου χάριν τοῦ ῥοφήματός της, ὡς οὐδὲ κοχλιάριον μεταλλινὸν οἷον δῆποτε ἢ ἀπλῶς ξύλινον ἵνα φάγῃ τὸ ῥοφημα της, διότι ἐνυπῆρχον ἐνταῦθα πολλὰ τὰ ἀδύνατα καθ' ὧν ματαίως θὰ ἐκοπία. Ἔως ὅτου δὲ ἤθελε κερδήσῃ τὸ χρῆμα τὸ ἀναγκαιοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν δύο τούτων σκευῶν, ὤφειλεν, ὡς πρὸς τὸ ῥοφημα νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν κνίσσαν ἣν ἀνέπνεε διερχομένη πρὸ τῶν οἰκῶν, καὶ εἰς τὸν κρότον τῶν κοχλιαρίων ὅστις ἤρχετο εἰς τὰ ὠτὰ της.

Τοῦτο δὲ διεννοεῖτο πρῶϊαν τινὰ μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἐργασίαν της· ὀλίγον δὲ πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸ χωρίον, παρὰ τῇ θύρᾳ οἰκίας τινος ἣν εἶχον κενώσῃ τὴν προτεραιάν, εἶδε σωρὸν παλαιοῦ ἀχύρου μετὰ παντοίων συντριμμάτων, μεταξὺ δὲ τῶν συντριμμάτων παρετήρησε κυτία ἐκ λευκοσιδήρου ἅτινα περιεῖχον κρέας ταριχευτόν, ἰχθῦς, ὄσπρια ἦσαν δὲ διαφόρων σχημάτων μεγάλα, μικρά, ὑψηλά, χαμηλά.

Προσδληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς ἦν ἡ στιλπνὴ ἐπιφάνεια αὐτῶν τῇ ἀπέστειλε, ἐστάθη αὐτομάτως καὶ οὐδ' ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐδίστασεν· αἱ χύτραι, τὰ πινάκια, τὰ κοχλιάρια, τὰ περόνια ὧν ἐστερεῖτο ἐξήστραψαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Πρὸς τέλειον δὲ κατὰ τὸ δυνατόν καταρτισμὸν τῶν μαγειρικῶν σκευῶν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων κυτίων. Δι' ἐνὸς ἄλματος διέρχεται τὴν ὁδὸν καὶ μετὰ σπουδῆς διαλέγει τέσσαρα κυτία καὶ τρέχουσα σπεύδει νὰ τα κρύψῃ εἰς τὴν βάσιν φράκτου, ὑπὸ σωρὸν φύλλων ξηρῶν· ἐπιστρέφουσα δὲ τὴν ἐσπέραν θὰ τα εὕρῃσκεν ἐκεῖ καὶ τότε δι' ὀλίγης τινὸς ἐπιδεξιότητος πάντα τὰ εἶδη τῶν φαγητῶν ἅτινα ἐπενόει θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκτελεσθῶσι.

Ἀλλὰ θὰ τα ἐπανεῦρε; τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπασχολεῖ αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐὰν τὰ ἐκλεπτον τότε ἤθελεν ἰδῇ πάντας τοὺς συνδυασμοὺς αὐτῆς περὶ τῆς ἐργασίας ἐξαφανιζομένους ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν αὐτὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐνόμιζεν ὅτι δύναται νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Εὐτυχῶς οὐδεὶς τῶν ἐκεῖθεν διελθόντων ἐσκέφθη νὰ τα ἀφαιρέσῃ, καὶ ὅτε τῆς ἡμέρας ληξάσης ἐπανῆλθεν εἰς τὸν φράκτον, ἀφῆσας πρῶτον νὰ παρέλθῃ τὸ κύμα τῶν ἐργατῶν τῶν πορευομένων τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἦσαν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐν ᾧ τα εἶχε κρύψῃ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ κρότον νὰ κάμῃ ἐν τῇ νήσῳ της ὅπως οὐδὲ καπνὸν, ἐγκατέστη ἐν τῇ ὁδῷ τῆς λόχμης ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὰ χρησιμεύοντα αὐτῇ ἐργαλεῖα· τοῦτ' ἔστι λίθους ἐξ ὧν θὰ κατασκεύαζε σφυρία δι' ὧν ἤθελε σφυρηλατῆσθαι τὸν λευκοσίδηρον· ἄλλοι δὲ λίθοι πλατεῖς ἤθελόν τῃ χρησιμεύσῃ ὡς ἄκμονες ἢ στρογγύλοι ὡς συρτὲξυλα· ἄλλοι δὲ θὰ ἦσαν ψαλιδιον δι' ὧν ἂν τον ἐκοπτε.

Ἀλλὰ τὸ μάλιστα ἡ ἐργασία τῇ παρέσχε τὴν πλείστην δυσχέριαν καὶ δὲν τῇ ἤρκεσαν ὀλιγώτεροι τῶν τριῶν ἡμερῶν πρὸς κατασκευὴν κοχλιαρίου, ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδόλως ἦτο ἀποδεδειγμένον ὅτι, ἐὰν το ἐδείκνυνεν, ἤθελε τις μαντεύσῃ ὅτι ἦτο κοχλιάριον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁμως ἤθελε τοιοῦτόν τι νὰ κατασκευάσῃ, ἤρκει τοῦτο, ἄλλως δέ, ἐπειδὴ ἔτρωγε μόνῃ, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τῇ μέλῃ περὶ τῶν κρίσεων ἃς ἠδύνατο τις νὰ ἐκφέρῃ περὶ τῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν αὐτῆς.

Καὶ νῦν ἵνα κατασκευάσῃ τὸ ῥοφημα τὸ τοσοῦτον περιπόθητον, εἶχε χρεῖαν βουτύρου καὶ ὀξυάλιδος, ὅ ἐστι ξινήθρας.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ βούτυρον συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἄλατος· ἀδυνατοῦσα δὲ ἡ δὴ νὰ κατασκευάσῃ διὰ τῶν χειρῶν της, διότι δὲν εἶχε γάλα, ὤφειλε νὰ το ἀγοράσῃ· ἀλλὰ τὴν δαπάνην τῆς ὀξυάλιδος ἤθελεν οἰκονομήσῃ ἐξερχομένη εἰς ἀναζήτησιν ἀνὰ τοὺς λειμῶνας, ἐνθα οὐ μόνον θὰ εὕρῃσκεν ἀγρίαν ὀξυάλιν, ἀλλὰ καὶ δαυκία, καὶ τραγοπώγωνα τὸ κοινῶς λεγόμενον σκουλί, ἅτινα μὴ ἔχοντα τὴν καλὸν μὴδὲ τὸ πάχος τῶν καλλιεργουμένων λαχανικῶν θὰ ἦσαν ὁμως εἰς αὐτὴν κάλλιστα.

Πρὸς δὲ τοῦτοις μόνον φᾶ καὶ λαχανικὰ ὑπῆρχον, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν τοῦ δεῖπνου της, νῦν ὅτε εἶχε κατασκευάσῃ ἅγγετα πρὸς ἐψῆσιν αὐτῶν, κοχλιάριον ἐκ λευκοσιδήρου καὶ περόνιον ξύλινον ἵνα τα τρώγῃ; ὑπῆρχον ὡσαύτως οἱ ἰχθῦς τῆς λίμνης ἐὰν ἦτο ἀρκούντως ἐπιδεξία ἵνα τοὺς ἀλιεύῃ. Τί δὲ ἀπητεῖτο πρὸς τοῦτο; Ὅρμαι εἰς ἃς ἤθελε θέσῃ ὡς δέλεαρ σκώληκας.

Ἐκ τῆς κλωστῆς ἣν εἶχεν ἀγοράσῃ διὰ τὰς σπαρτίδας της, ὑπελείπετο ἱκανὸν τεμάχιον· μόνον δὲ πέντε λεπτὰ θὰ ἐδαπάνῃ εἰς τὸ ἄγκιστρον καὶ διὰ τῶν τριγῶν τῆς οὐράς ἵππου, ἃς εἶχε συλλέξῃ, αἱ ὀρμαι τῆς ἐγένοντο ἐπαρκεῖς ἵν' ἀλιεύσῃ πολλὰ εἶδη ἰχθύων, ἂν μὴ τοὺς

εὐμορφωτέρους τῆς ἐντομῆς, οὓς αὐτὴ ἔδλεπεν ἐν τῷ διαιγεῖ ὕδατι διερχομένους μετὰ καταφρονήσεως πρὸ τῶν λίαν ἀπλῶν ἀγκίστρων της, τοὺς ἀχίστους τινὰς ἐκ τῶν μικρῶν, ἥττον δυσκόλους, καὶ οἵτινες δι' αὐτὴν ἦσαν μεγέθους λίαν ἐπαρκοῦς.

[Ἐπείτα συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Πῆρε καὶ βραδυάζει,

Ἐκλείδεν ἡ ἀγορὰ

Ἡ μαμμὰ μου σιάζει

τὸ δωμάτιο μὲ χαρὰ.

Κάποιον οὖν κ' ἐμένα,

περιμένει χαρωπά.

Κάποιος γνωρισμένα

ἔς τὴν ἐξώθυρα χτυπᾷ,

Τὸν ἀκούεις κάτου;

Ἄχ! μπιτέρα μου καλὴ!

Νά! τὸ πάτημά του

τρίζει πάνου ἔς τὸ σκαλί!

Μόσχισε ὁ ἀέρας

ἔφεξε τὸ σπητικό·

Ἐρχεται ὁ πατέρας

μὲ χαμόγελο γλυκό.

Νά τὸς που εἶδαν

μ' ἀνοιγμένῃν ἀγκαλιά·

Ξέρω πὼς το κάνει

νὰ μου πάρῃ δυὸ φιλιά.

Ἄχ! γλυκὲ πατέρα,

Ἄχ, παπάκι μου χρυσέ,

Ὅλη τὴν ἡμέρα

εἰς τὸν νοῦ μου εἶχα σέ,

Κ' ἐδλεπα νὰ κάνω

κάθε μιὰ σου συμβουλί,

γιά νὰ μὴν πικράνω

τὴν καρδιά σου τὴν καλή.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΑΠΟ ΒΟΣΚΟΥ ΣΟΦΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 179).

«Ἀπὸ μίαν Σύνοψιν Ἀριθμητικῆς ἐμαθα τὰς τέσσαρας πράξεις· πολὺ μοῦ ἤρεσκεν ἡ μελέτη δι' αὐτὸ ἐξέλεξα εἰς τὸ δάσος ἐν μέρος κατάλληλον καὶ ἡρόδωρον συχνὰ νὰ μελετῶ τὴν ἡμέραν καὶ ἐνίοτε καὶ τὰς θερινὰς νύκτας.

Νύκτα τινὰ κατὰ τὴν ὁποίαν παρετήρουν τὰ φωτεινὰ σημεῖα, τὰ ὅποια εἶνε διασκορπισμένα εἰς τὸν ἀπέραντον οὐρανόν, ἐνεθυμήθην ὅτι τὰ ἡμερολόγια ἀνέ-

φερον ὅτι εἰς τινὰς ἐποχὰς ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο εἰς σημεῖα εἰς τὰ ὅποια ἐδίδοντο ὀνόματα ζῶων, ὠνομάζοντο παραδείγματα χάριν Κρίος, Ταῦρος· ἠθέλησα νὰ μάθω τί εἶνε αὐτὰ τὰ σημεῖα, ὑποθέτων δὲ ὅτι θὰ εὕρισκωνται εἰς τὸν οὐρανὸν συμπλέγματα ἀστέρων, τὰ ὅποια ὁμοιάζον μὲ ζῶα, ἤρχισα νὰ παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς. Ἐξέλεξα πρὸς τοῦτο τὴν ὑψηλοτάτην δρῦν τοῦ δάσους, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁποίας κατεσκεύασα σκοπιὰν ἐκ συμπλεγμένων κλάδων ροδοδάφνης καὶ λυγαρηᾶς, ἡ ὁποία μακρόθεν ὁμοιάζε πρὸς φωλεάν πελαργοῦ.

Ἐκαστὴν ἐσπέραν ἀνέβαινα εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μου, ὅπου καθήμενος ἐπὶ παλαιῷ κανίστρου, ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰ διάφορα μέρη τοῦ οὐρανοῦ διὰ ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ταύρου ἢ τοῦ κριοῦ.

Τότε ἀκόμη τὰ θαύματα τῆς ὀπτικῆς ἦσαν ἄγνωστα καὶ ὡς μόνον τηλεσκοπίον εἶχον τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἀφ' οὗ τοὺς ἐκούρασα ἐπὶ μακρὸν εἰς μάτην, εἶχα ἀπελπισθῇ, ἀλλ' ἡ τύχη μ' ἐδίδεξεν ὀρθότερας τινὰς γνώσεις καὶ ἐνεθάρρυνε τὰς προσπάθειάς μου.

Μεταδὸς εἰς Λουναρίλλην ἡμέραν τινὰ πανηγύρεως, εἶδα πολλὰς εἰκόνας κρεμασμένας εἰς ἓνα τοῖχον πρὸς πώλησιν. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα καὶ ἐν ἐπιπεδόσφαιρον, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες ἐσημειοῦντο μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ μεγέθους ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Διὰ τὸ ἐπιπεδόσφαιρον τοῦτο, δι' ἓνα χάρτην τῆς γῆνης σφαίρας καὶ ἓνα ἄλλον τῶν ἡπείρων χωριστά, ἐδαπάνησα μέχρις ὁδοῦ ὅλην τὴν περιουσίαν μου ἀνερχομένην εἰς πέντε ἢ ἕξ φράγκα. Ὀλίγαι ἡμέραι ἤρκεσαν νὰ μάθω τὴν θέσιν τῶν πλείστων ἀστερισμῶν· ἀλλὰ διὰ νὰ ἐφαρμόσω τὰς γνώσεις μου ταύτας ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐῶν σταθερὸν τι σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύῃ ὡς βάσις τῶν παρατηρήσεών μου. Εἶχον ἀκούσῃ ὅτι ὁ πολιτικὸς ἀστήρ ἦτο ὁ μόνος ἐν τῷ ἡμισφαίρειῳ ἡμῶν ὁ μὲνων ἀκίνητος, καὶ ὅτι ἡ θέσις του καθώριζε τὴν θέσιν τοῦ ἀρκτικοῦ πόλου· ἀλλὰ πὼς νὰ εὕρω τὸν ἀστέρα τοῦτον καὶ νὰ ἐξακριβώσω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν ἀκίνησιν του;

Μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ἐμαθα ὅτι ὑπάρχει χαλυβδίνην βελόνη, ἥτις ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ στρέφεται πρὸς τοὺς πόλους. Ὁ γρηαιότερος τῶν ἀσκητῶν εἶχε μίαν μαγνητικὴν πυξίδα, τὴν ὁποίαν μοι ἐδάνεισεν εὐμενῶς.

Διὰ τῆς βοηθείας τῆς θαυμασίας βελόνης εὗρον μετ' ὀλίγον τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἠγνόουν τὸ ἔξαρμα τοῦ πολιτικοῦ ἀστέρος, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθω ἰδοὺ ποῖον μέσον μετεχειρίσθην διὰ νὰ το κατορθώσω.

» Ἐξέλεξα ἓνα ἀστέρα τρίτου μεγέθους, ἔπειτα δὲ διὰ τρυπάνου ἐτρύπησα κλάδον τινὰ δένδρου μετρίου μεγέθους ἀπέναντι τοῦ ἀστέρος τούτου. Ἐπειτα δὲ ὡς ὁπαδὸς τοῦ Πτολεμαίου ἔκαμα τὸν ἐξῆς συλλογισμόν. Ὁ ἀστὴρ οὗτος

εἶνε πλανήτης ἢ ἀπλανής· ἂν εἶνε ἀκίνητος, ἐπειδὴ καὶ τὸ σημεῖον τῆς παρατηρήσεώς μου εἶνε ἀκίνητον, θὰ τον βλέπω διαρκῶς διὰ τῆς ὁπῆς τὴν ὁποίαν ἤνοιξα· ἂν κινήται, θὰ παύσω μετ' ὀλίγον νὰ τον βλέπω καὶ θὰ ἐπαναλάβω τὸ πείραμά μου· τοῦτο δὲ καὶ ἔκαμα πράγματι, ἀλλὰ μὴ ἀποτέλεσμα μου, ἦτο ὅτι συνέτριψα τὸ τρύπανόν μου. Τὸ δυστύχημα τοῦτο με ἠνάγκασε νὰ προσφύγω εἰς ἄλλο μέσον.

» Ἐλαβα κλάδον ἀκταίας (κουφοξυλιάς) τὸν ὁποῖον ἔσχισα κατὰ τὸ μήκος αὐτοῦ, ἀφαιρέσας δὲ τὴν ἐντερὴν συνέσφιγξα πάλιν τὰ δύο χωρισθέντα μέρη διὰ σπάγγου καὶ ἐκρέμασα τὸν ξύλινον τούτον σωλήνα εἰς τὸν ὑψηλότερον κλάδον τῆς δρυός, ἥτις μοι ἐχρησίμευσεν ὡς σκοπιά.

» Διὰ τοῦ μέσου τούτου καὶ διὰ τῆς εὐκολίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα εἰς τὸ νὰ διευθύνω τὸν σωλήνα πρὸς τοὺς διαφόρους ἀστέρας, τοὺς ὁποῖους ἤθελα νὰ παρατηρήσω, κατώρθωσα τέλος νὰ εὕρω τὸν ζητούμενον.

» Ἐπειτα ἦτο εὐκόλον πλέον νὰ εὕρω τὴν θέσιν τῶν κυριωτέρων ἀστερισμῶν, σύρων φαντασιώδεις γραμμάς ἀπὸ ἑνὸς ἀστέρος εἰς ἄλλον, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐπιπεδοσφαίρου μου· τότε δὲ ἐνόησα τί ἦσαν τὰ

τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσα ἐν τῇ μικρᾷ βιβλίῳ-θήκῃ τοῦ μοναστηρίου.

» Θέλων λοιπὸν νὰ γνωρίσω τὰς πόλεις, τὰς χώρας καὶ τὰ βασιλεία ὅπου διέπρεψαν οἱ ἐνδοξοὶ οὗτοι παράφρονες, ἀπέφασκα νὰ τους ἀκολουθήσω βῆμα πρὸς

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τώρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπῳσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμῇ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλεῖ τέκνα του, ἀφοῦ ὅχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλλήλοτερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθυνότερον;— Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος προοφθέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπιδεύτως εὐθυνήν, ἥτοι:

πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις,

δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,

καὶ φρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ

—ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 13^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντηλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} καὶ 14^{ου} τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10^{ου} φρ. 4—καὶ τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κομμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελεσθῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῇ 6^ῃ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοῦλακες, ἐν τῇ 7^ῃ καὶ 8^ῃ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῇ 9^ῃ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῇ 10^ῃ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῇ 11^ῃ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῇ 12^ῃ, 13^ῃ καὶ 14^ῃ. — Τὸ Κερβάνιον, ἐν τῇ 13^ῃ καὶ 14^ῃ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῇ 15^ῃ καὶ 16^ῃ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῇ 17^ῃ καὶ 18^ῃ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῇ 19^ῃ καὶ 20^ῃ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῇ 20^ῃ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ 21^ῃ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῇ 22^ῃ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινῶνος, ἐν τῇ 23^ῃ καὶ 24^ῃ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτὸ καὶ εἰς γραμματὸσημα παρὰ τὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθεΐαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδόστην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, 119. Εἰς Ἀθήνας.

βῆμα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκινδύνευσα νὰ γίνω τρελλός, ὅπως καὶ αὐτοί.

» Ὡς μόνον βοήθημά μου διὰ τὴν μελέτην τῆς Γεωγραφίας εἶχα τοὺς πέντε χάρτας μου καὶ τὰ ἐπιπεδοσφαίρα περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλησα. Ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὰ χάσω ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλα διὰ νὰ ἐννοήσω τί ἐσήμαινον οἱ κύκλοι ἐπὶ τῆς ὕδρογειοῦ σφαίρας, δη-

λαδὴ οἱ μεσημβρινοί, οἱ τροπικοί, οἱ ζωδιακοί. Μυρίας σκέψεις ἔκαμα διὰ νὰ ἐννοήσω τί ἐσήμαινον αἱ τριακόσαι ἐξηκοντα λευκαὶ καὶ μαῦραι γραμμαῖ, αἱ ὁποῖαι ἐχώριζον τὸν ἰσημερινόν. Ἐπὶ τέλους τὰ ἐξέλαβα ὡς λεύγας καὶ χωρὶς νὰ διστάσω συνεπέρανα, ὅτι ἡ γῆνιν σφαῖρα εἶχε περιφέρειαν τριακοσίων ἐξηκοντα λευγῶν.

Ἄλλ' ὅταν ἀνεκοίνωσα τὴν ὥραιάν ταύτην ἀνακάλυψιν μου εἰς ἓνα τῶν ἀσκητῶν τοῦ μοναστηρίου, ὅστις εἶχε μεταβῇ εἰς Καλαβρίαν, μοι εἶπεν ὅτι αὐτὸς διέτρεξε περισσότερον τῶν τριακοσίων ἐξηκοντα λευγῶν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Τότε ἐνόησα πόσον ἡπατήθη ἐν τράπῃ διότι ἔγινε τόσον γελοῖος, ἴσως δὲ θὰ ἔχανα διὰ παντὸς τὸ θάρρος μου, ἂν δὲν ἔκαμνα τὴν ἐξῆς συνάντησιν.

» Ἐκάστην Κυριακὴν συνήθιζα νὰ πηγαίνω εἰς Λουνεβίλλην διὰ ν' ἀκούω εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτῆς τὴν λειτουργίαν· ἡμέραν τινὰ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον εὗρον τὸν καθηγητὴν Ρεμῆ, καθήμενον εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς δεινδοστοιχίας καὶ κρατοῦντα ἐν βιβλίῳ εἰς τὴν χεῖρά του· ἦτο δὲ τοῦτο

Μ Ε Θ Ο Δ Ο Σ Π Ρ Ο Σ Σ Π Ο Υ Δ Η Ν Τ Η Σ Γ Ε - Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α Σ πρὸ ὀλίγου τότε ἐκδοθεῖσα. Παρεκάλεσα τὸν κ. Ρεμῆ νὰ μοι δανεῖται τὸ βιβλίον, οὗτος δὲ ἐξετέλεσε τὴν παράκλησιν με πολλὴν προθυμίαν καὶ εὐγένειαν. Ἐσκόπευα νὰ το ἀντιγράψω, ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησία μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἀναγνώσω ὅλον καθ' ὅδον, πρὶν δὲ ἐπιστρέψω εἰς τὸ μοναστήριον ἐγνώριζα τὴν ἀνχωγὴν τῶν

μερῶν τοῦ ἰσημερινοῦ εἰς τὰ ὁδοπορικὰ μέτρα τῶν διαφόρων ἐθνῶν. Μὲ εἶχε καταλάβῃ ἀληθὲς πάθος διὰ τὴν Γεωγραφίαν· διὰ νὰ τελειοποιηθῶ δὲ εἰς τὰς μελέτας μου ἀπεφάσισα νὰ εὕρω τὰ κατάλληλα μέσα. Ἐκῆρυξα λοιπὸν πόλεμον κατὰ τῶν κατοίκων τοῦ δάσους. [Ἐπεται συνέχεια]

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ.

ΑΚΑΡΔΟ ΠΑΙΔΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Στέφανος ἔχει ἀγορασμένα εἴκοσι λεπτῶν κεράσια καὶ τα τρώγει ἐν ᾧ περιπατεῖ. Εἰς τὸν δρόμον ἀπαντᾷ τὸν ὄρφανόν τὸν Μάρκον, ποῦ φορεῖ παλαιὰ καὶ μπαλωμένα φορέματα. Ὁ Μάρκος τ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὰ κεράσια, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὁ καϊμένος κανένα νὰ του ἀγοράσῃ· κυττάζει λοιπὸν τὰ μεγάλα καὶ κατακόκκινα καὶ τραγανὰ κεράσια τοῦ Στεφάνου καὶ ξηροκαταπίνει. Καὶ λέγει μέσα του:

— Νὰ εἶχα κ' ἐγὼ δύο τρία!

Ὁ Στέφανος βλέπει πῶς τὸ μάτι τοῦ Μάρκου δὲν ξεκολλᾷ ἀπὸ τὰ κεράσια του καὶ του ἔρχεται μίᾳ ιδέα νὰ διασκεδάσῃ· εἶνε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ιδέα του καὶ χαμογελᾷ· πηγαίνει κοντὰ εἰς τὸ ὄρφανὸ καὶ του λέγει!

— Μάρκο, τ' ἀγαπᾷς τὰ κεράσια;

— Ὡ, ναί, ἀπαντᾷ τὸ πτωχὸν παιδί.

— Γιὰ ἰδὲ τί μεγάλα που εἶνε αὐτὰ που ἔχω, καὶ δροσίζουν τόσο πολὺ ὡς αὐτὴ τῇ ζέστῃ! θέλεις νὰ σου δώσω ἓνα δύο;

— Σὰν θέλῃς, εἶπεν ὁ Μάρκος.

— Καλὰ, ἀλλὰ θὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ πῶ· θὰ γονατίσῃς ἐπάνω ὡς τὰ χόρτα, θὰ κλείσῃς τὰ μάτια σου, θ' ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, ἐγὼ θὰ κρατῶ τὸ κεράσι καὶ σὺ θὰ το πιάνῃς με τὰ χεῖλη σου.

— Ἄς εἶνε, εἶπε τὸ πτωχὸ παιδί.

Ὁ Μάρκος ἐγονάτισε, ἔκλεισε τὰ μάτια του, ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ με τὰ χεῖλη του ἐπροσπάθησε νὰ πιᾷ τὸ κεράσι· ἀλλὰ τὸ κεράσι ὅλο ἐφευγε καὶ τὸ ὄρφανὸ ἐκινεῖτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ στόμα του διὰ νὰ το εὕρῃ καὶ ὁ Στέφανος ἐγέλουσεν· ἦτο πολὺ ἀστεῖον, φαίνεται, τὸ παιγνίδι.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ διδάσκαλος· εἶδε τὰ δύο παιδιὰ, ἐπλησίασε καὶ εἶπεν εἰς τὸν Στέφανον:

— Εἶσαι ἀκαρδὸ παιδί, Στέφανε· ἀντὶ νὰ δώσῃς δύο τρία κεράσια εἰς τὸ δυστυχισμένον ὄρφανόν, τὸ ἔχεις αὐτοῦ καὶ το βασανίζεις καὶ γελάς καὶ διασκεδάζεις μαζὶ του.

Ὁ Στέφανος ἐγινε κατακόκκινος σὰν τὰ κεράσια του· ἐνοιθε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πῶς δὲν ἦτο καλὸ αὐτὸ που ἔκαμνε, μὰ πάλιν που ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ! τώρα δμως ποῦ του εἶπε ὁ διδάσκαλός του αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ἤλθαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια· ἔδωκε γρήγορα εἰς τὸ ὄρφανὸ ὅλα τὰ κεράσια ποῦ του ἔμειναν καὶ ἐφυγε κατεντροπιασμένος εἰς τὸ σπῆτι των· καὶ εἰς τὸν δρόμον μίᾳ φωνῇ τοῦ ἔλεγε μέσα του:

— Κύττα ἄλλη φορὰ νὰ μὴ παίζῃς με τὴ φτώχεια τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν δυστυχισμένων· νὰ συμπονήσῃς πρὸς τοὺς δυστυχισμένους, ὅχι νὰ τους περιπαίζῃς καὶ νὰ διασκεδάζῃς με τὴ δυστυχία των.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 183]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Δεκαπέντε περίπου ἡμέρας μετὰ τὴν σκηνήν, τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν πρὸ μικροῦ, ἡ Μυάνα ἐντελῶς ἀναρρώσασα ἐκλήθητο πλησίον τοῦ Λαδουσέτη ἐντὸς δωματίου ἡμιφωτιστοῦ, ἐπὶ ξυλίνου ῥυπαροῦ καθίσματος.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο ὁ ἀντιθάλαμος τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς Λυώνος.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἦσαν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου.

Οὐδὲν τὸ ἰδιάζον εἶχεν ἡ φυσιογνωμία τοῦ ὑπαλλήλου τούτου, εἰμὴ ὅτι ἐφωτίζετο ὑπὸ δύο φωτοβόλων καὶ ἐρευνητικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Λαδουσέτη καὶ τῆς Μυάνας, καὶ ἀπὸ τῆς Μυάνας ἐστράφησαν πάλιν εἰς τὸν γαλακτοπῶλιν.

— Λοιπὸν, κύριε Λαδουσέτη, αὐτὸ εἶνε τὸ κορίτσι που εὐρήκατε εἰς τὰ χιόνια τὴν 26 παρελθόντος Νοεμβρίου;

— Ναί, κύριε ἀστυνόμε.

— Τώρα ἀνέρρωσε ἐντελῶς, νομίζω, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Βέβαια.

Ὁ δὲ γαλακτοπῶλης στραφεὶς πρὸς τὴν Μυάναν, ἥτις ἔτρεμεν, εἶπε·

— Διηγῆσου εἰς τὸν κύριον ἀστυνόμον τί μας εἶπες εἰς τὸ σπίτι.

Τότε τὸ κοράσιον διηγῆθη τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν, ἐνδιατρίβον ἰδίως εἰς λεπτομερείας περὶ τοῦ καιροῦ, τὸν ὁποῖον ὑπηρετήσεν εἰς τὸν Γιάννακον.

— Αὐτὸς σ' ἐγκατέλιπε εἰς τὸ χιόνι; ἴσως θὰ ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ κρύου.

— Ὦ, ὄχι, κύριε ἀστυνόμε, εἶπε τὸ κοράσιον· δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος· ἐπειτα διατρίβει θὰ ἤθελε νὰ με ξεφορτωθῇ; ἐκέρδιζα ἀρκετὰ καὶ δὲν τρώγω πολὺ.

— Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σε κάμῃ καπνοδοχοκαθαριστὴν, πρῶτον διότι εἶσαι κόρη καὶ δεύτερον διότι δὲν ἔχει τακτικὴν ἄδειαν. Ὅταν ἔλαβε διαταγὴν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μου ἐφοβήθη.

Ἡ Μυάνα ἀναλαβούσα θάρρος διηγῆθη λεπτομερῶς εἰς τὸν ἀστυνόμον τί συνέβη εἰς αὐτὴν ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν πεδίων τῆς Μετζάνας.

Ὁ ἀστυνόμενος ἐν ᾧ ἤκουε τὴν διήγησιν τῆς κόρης, ἐξήταξε τὰς σημειώσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ἐντὸς φακέλλου ὑποκιτρίνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γραμμένον διὰ μεγάλων γραμμάτων

Γρόθσεις Γιάννακα.

Ὅτε δὲ ἡ Μυάνα ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ἀφ' οὗ πολλὰκις ἀνέρε-
ρεν, ὡς εἶνε εὐνόητον, τὸ ὄνομα τοῦ Ε-

λευθέρη, ὁ ἀστυνόμενος ἔκλεισε τὸν φακέλλον καὶ εἶπεν εὐχαριστήμενος·

— Αὐτὸ εἶνε ἡ κατάθεσις τῶν δύο παιδίων συμφωνεῖ πληρέστατα.

Ἡ Μυάνα ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἀνῶρθωσε τὴν κεφαλὴν· ἐπειτα δὲ μετὰ τινὸς δειλίας·

— Μήπως γνωρίζετε τίποτε διὰ τὸν Ἐλευθέρην, κύριε ἀστυνόμε;

— Ὁ ἡσθάνεσο εὐχαρίστησιν ἂν τὸν ἐδλεψε;

— Ὦ, ναί, κύριε ἀστυνόμε.

Τότε ἐκτύπησε κωδωνίσκον εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης του.

Εἰς ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἐνεφανίσθη.

— Φέρετε, σὰς παρακαλῶ, ἐδῶ αὐτόν που περιμένει εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον.

Ἡ καρδιά τῆς Μυάνας ἐκτύπηε δυνατά. Ἦτο δυνατόν λοιπὸν ἀφοῦ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἐκ τοῦ κινδύνου, νὰ ἐπανίδῃ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἡγάπα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν κόσμον τούτον;

Ἡ προσδοκία τῆς δὲν διήρκεσε πολὺ. Θύρα ἀπέναντι αὐτῆς κειμένη ἠνοίχθη.

Δύο δὲ κραυγαὶ ἀντήχησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως.

— Ἐλευθέρη! Μυάνα!

Τὰ δὲ παιδιά μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυδρέκτους ὤρμησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἐπειτα δὲ παρετήρησαν μετ' εὐχαριστήσεως ἀλλήλους.

Δὲν ἐφόρουσαν πλέον ῥυπαρὰ ἐνδύματα ἀπόζοντα καπνίαν, οὐδὲ εἶχον τὸ πρόσωπόν των κατὰμυρον, ἀλλ' ἦσαν καθαριοί, καὶ εὐπρεπεῖς.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ ἀστυνόμενος καὶ ὁ Λαδουσέτης ἀντήλλασαν λέξεις τινάς, τὰ δύο παιδιά διηγῆθησαν πρὸς ἀλλήλα τι συνέβη εἰς αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐχωρίσθησαν.

Ὁ ἀστυνόμενος δέικοψε τὰς ἐξομολογήσεις των.

— Τώρα, παιδιά μου, τοῖς εἶπε, δὲν πρέπει νὰ ταρachaτῇτε μήτε νὰ φοβηθῇτε· ἀφ' οὗ μοῦ διηγῆθητε τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ἐπαναλάβετε ὅσα μοῦ εἶπετε, ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐλθῇ ἐδῶ μετ' ὀλίγον.

Ποῖος νὰ ἦτο ἄρά γε;

Πάλιν ἐκρούσε τὸν κώδωνα ὁ ἀστυνόμενος, καὶ ἐνεφανίσθη ὁ αὐτὸς κλητὴρ.

— Εἰπέτε εἰς τοὺς χωροφύλακας νὰ εἰσελθῶν μετὰ τὸν φυλακισμένον.

Τὰ παιδιά μόλις ἀνέπνεον.

Ποῖαν δὲ εὐχαρίστησιν ἡσθάνθησαν ἰδόντες εἰσερχόμενον μετὰ τὰ σίδερα εἰς τὰς χεῖρας, τὸν Γιάννακον, ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον ἡγόρασεν ἄλλοτε τόσον ὠραῖαν μπιρζόλαν.

Ὁ ἀρχικαπνοδοχοκαθαριστὴς ἐπανευ-
ρων ἐξαφνα τὰ δύο παιδιά τὰ ὁποῖα εἶχε νομίσῃ νεκρά, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρα-
τήσῃ κίνησιν ὀργῆς, ἥτις ὅμως δὲν διέ-

φυγε τὸ ἡσκήμενον ὄμμα τοῦ ἀστυνόμου.

— Νὰ τὰ δύο παιδιά, τοῦ εἶπεν οὐ-
τος, τὰ ὁποῖα ἤθελατε νὰ ἐξαφανίσετε.

Ἐπιμένετε εἰς τὴν ἄρνησίν σας;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννακας ὑπο-
κώπως.

Τότε, κατ' αἴτησιν τοῦ ἀστυνόμου, ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἐπανελάθον ὅτι πολλὰκις εἶχον ἕως τώρα διηγῆθῃ.

Μετὰ βαθείας δὲ θλίψεως ἔμαθον ὅτι τὰ ἐξήντα τέσσαρα φράγκα τὰ ὁποῖα ἐνε-
πιστεύθησαν εἰς τὸν Γιάννακον ἐδαπα-
νήθησαν ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀνε-
κάλυψε τὴν κρύπτην ὅπου ἐφύλαττον τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζον.

Τώρα ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἦσαν κατεστραμμένοι ἰκανῶς. Ἡ ἐλπίς ν' ἀγοράσωσι ποτε τὴν πρὸς κατασκευὴν πωμάτων μηχανὴν ἐξηφανίσθη· ἐπρεπε ν' ἀρχίσωσιν ἐκ νέου.

Βεβαίως οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ ἐπιστρέψωσι πλέον πρὸς τὸν Φιλήτορα.

Δι' ὅτε ὁ Γιάννακας ἤχθη μετὰ τὸν δύο στρατιωτῶν εἰς τὰς φυλακάς, τὰ παιδιά ἐδήλωσαν ὅτι τὸ καθὲν ἐδέχετο εὐχαρίστως νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἥτις το περισυνέλεξε.

Ὁ Ἐλευθέρης λοιπὸν εἰσῆλθεν ὡς ἐργάτης εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ῥόβισ-
σεν, ἡ δὲ Μυάνα ἔμεινε πλησίον τοῦ ζεύγους τῶν γαλακτοπῶλιν.

Ἀπεφασίσθη δὲ ἐκάστην Κυριακὴν ὁ Ἐλευθέρης νὰ ἔρχεται νὰ τὴν βλέπῃ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνηγκαλίσθησαν ἀλ-
λήλους καὶ ἐπέστρεψαν ν' ἀναλάβωσι τὰς συνήθεις τῶν ἐργασίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

Τὴν ἡμέραν τῆς κτίσεως τὰ δένδρα ἐκαυχῶντο τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο διὰ τὰ προτερήματά του.

— Εἰς ἐμὲ ἔδωκεν ὁ Πλάστης, εἶπεν ἡ ὑψηλὴ δρῦς, δύναμιν καὶ χάριν καὶ διάρ-
κειαν.

— Ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ μ' ἔχαμεν εὐλογημένην· εἰμαι ὄχι μόνον ὠραία ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος.

Τοιουτοτρόπως ἐκαυχῶντο καὶ ἡ κε-
ρασέα καὶ ἡ ροδακινέα καὶ ἡ πεύκη καὶ ἡ ἐλάτη.

Μόνον ἡ ἄμπελος ἐσιώπα καὶ ἔκλινε πρὸς τὴν γῆν.

— Ἀπὸ ἐμέ, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ὅλα τὰ καλά, φαίνεται, ἔλειψαν· οὔτε κορμὸν ἔχω, οὔτε κλάδους, οὔτε ἄνθη, οὔτε καρ-
πούς· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν εἰμαι πρέπει νὰ ἐλπίζω καὶ νὰ περιμένω.

Δὲν ἐπερίμενε πολὺν καιρὸν, καὶ ἤλθε πρὸς αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος· εἶδεν ἐν ἀδύνατον πλάσμα τὸ ὁποῖον ἐζήτηε βοή-
θειαν· τὸ ἐπεριποιήθη εὐσπλάγχυνος. Εἰς

τὸ κλῆμα ἐφάνησαν μικροὶ πρασινίζοντες κόκκοι οἵτινες ἐγίνοντο ὁλοπνὸν μεγαλεί-
τεροι. Ὁ ἥλιος μὲ τὰς θερμὰς ἀκτῖνάς του ἔκαμνε καθ' ἐκάστην γλυκυτέρους τοὺς ξυνοὺς κατ' ἀρχὰς κόκκους.

Τώρα μὲ πλουσίας σταφυλὰς στολι-
σμένη κατένευεν ἡ ἄμπελος πρὸς τὸν κύριόν της, ὅστις ἐγεύθη τὸν γλυκὺν χυμὸν της καὶ τὴν ὠνόμασεν εὐγνώμονα καὶ ἀγαπητὴν φίλην. Πολλὰ ὑπερήφανα δένδρα τὴν ἐζήλευον τώρα, διότι αὐτὰ ἦσαν ἄνευ καρπῶν. Ἡ ἄμπελος ὅμως ἦτο εὐχαριστημένη διὰ τὸ μικρὸν ἀνά-
στημά της, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν τα-
πεινοφροσύνην της. Διὰ τοῦτο ὁ καρπὸς της εἶνε ὁ γευστικώτερος ὅλων καὶ ὁ χυ-
μὸς αὐτοῦ χαροποιεῖ τὴν καρδίαν τοῦ λυπημένου καὶ δίδει δυνάμεις εἰς τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν καταβεβλημένον.

Ὅστις εἶνε ἐγκαταλελειμμένος ἅς μὴν ἀπελπίζεται, ἀλλ' ἅς ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν. Τὸ ἀδύνατον κλῆμα πα-
ρέχει τὸν εὐχυμώτερον καρπὸν, τὸ μᾶλ-
λον ζυφογόνον ποτὸν τῆς γῆς.

ΚΡΙΛΩΦ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Πλούσιός τις καθ' ὑπερβολὴν ἰδιό-
τροπος, δὲν ἦτο διόλου εὐχαριστήμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς του· ὅλοι τοῦ ἔπαιον, ἀφ' οὗ δὲ, κατὰ τὴν γνώμην του, οὐ-
δεὶς ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχεν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὰς τινὰς καὶ ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην ποῖαν θέσιν ἐπρεπε νὰ λάβῃ ὁ καθείς.

Ἡμέραν τινὰ καλέσας ὅλους ὅσους εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀπὸ τοῦ γραμματέως του μέχρι τοῦ θυρωροῦ του, ὠμίλησεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἑξῆς.

— Ἡ ὑπηρεσία μου γίνεται ἔλεεινά· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σας ἀποπέμψω ἰδοὺ τί σας προτείνω νὰ κάμετε, ἂν θέ-
λετε νὰ μείνετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου· ὅλα καταγράψω ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς οἰκίας μου ἐπάνω εἰς τεμάχια χαρτίων, τὰ ὁποῖα θὰ διπλώσω καὶ θὰ θέσω ἐντὸς ἐνὸς πύλου· ἕκαστος ἀπὸ σὰς θὰ λάβῃ κατὰ τύχην ἓν ἀπὸ τὰ χαρτῖα καὶ θὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν προορίσει δι' αὐτὸν ἡ τύχη.

Οὗτοι διὰ νὰ μὴ χάσωσι τὰς θέσεις των ἐπροτίμησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀλλόκοτον θέλῃσιν τοῦ κυρίου των, ἐλπίζοντες ὅτι ἡ νέα αὕτη ἰδιοτροπία θὰ παρέλθῃ ταχέως ὅπως καὶ τόσαι ἄλλαι.

Ἐλαβε λοιπὸν ὁ καθείς ἓν τεμάχιον χαρτίου. Ἡ τύχη τα ἔκαμεν ὅλα ἄνω κάτω· ὁ θαλαμηπόλος ἐγένετο ἀμαξη-
λάτης· ὁ γραμματεὺς μάγειρος· ὁ ἀμα-
ξηλάτης θαλαμηπόλος, ὁ μάγειρος θυ-
ρωρός, ὁ δὲ θυρωρὸς προεδιβάσθη εἰς γραμματέα.

Ὁ ἰδιότροπος πλούσιος διέταξε ν' ἀναλάβωσιν ὅλοι τὴν νέαν ὑπηρεσίαν των.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐφόρεσε τὸ πλατὺ φόρεμα τοῦ ἀμαξηλάτου. Ὁ ἀμαξηλά-
της ἔκρουσε τὴν μεγάλην κοιλίαν του ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν τοῦ θαλα-
μηπόλου. Ὁ θυρωρὸς ἐφόρεσε τὴν ῥε-
δεγκόταν τοῦ γραμματέως· ὁ δὲ γραμ-
ματεὺς τὸν λευκὸν σκούφον τοῦ μάγειρου.

Ὁ πλούσιος διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἰκανότητα τῶν ὑπαλλήλων του ἐζήτησε πρῶτον νὰ κάμῃ τὸ λουτρόν του καὶ νὰ ἐνδυθῇ· ἀλλ' ὁ νέος θαλαμηπόλος συνη-
θισμένος νὰ περιποιεῖται ἵππους, μετε-
χειρίσθη ὡς ζῶον τὸν κύριόν του, ὥστε οὗτος διὰ ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰς περι-
ποιήσεις τοῦ πρώην ἀμαξηλάτου ἀπε-
φάσισε νὰ ἐνδυθῇ μόνος του.

Ἐπειτα διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ ἄμαξα διὰ νὰ ἐξελθῇ· ἀλλ' ὁ νέος ἀμα-
ξηλάτης συνηθισμένος νὰ τινάζῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ κυρίου του καὶ ὄχι νὰ περιποιεῖται ἵππους ἠνάγκασε τὸν πλού-
σιον νὰ περιμείνῃ δύο ὁλοκλήρους ὥρας.

Τέλος πάντων ἠδυνήθη νὰ ἐξελθῇ ὁ αὐθέντης· ἀλλὰ μετὰ πεντήκοντα μόλις βήματα ὁ νέος ἀμαξηλάτης ἀσυνήθιστος νὰ ὁδηγῇ ἵππους ἀναποδογυρίζει τὴν ἄμαξαν ἐντὸς ἐνὸς λάκκου.

Ὁ κύριος ὑβρίζει τὸν ἀδέξιον ἀμα-
ξηλάτην καὶ καταλασπωμένος καὶ ἐλεει-
νὸς ἐπιστρέφει πεζὸς εἰς τὴν οἰκίαν του.

Κρούει τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ νέος θυρω-
ρὸς ἀσυνήθιστος εἰς τὸν κρότον τοῦ ῥό-
πτρου δὲν ἀνοίγει· ὁ δὲ αὐθέντης περι-
μένει ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας, ἂν καὶ ἤρχισε νὰ βρέχῃ ῥαχδαίως, ὥς ὅτου ὁ πολλὰκις ἐπαναληφθεὶς κρότος ἔκαμε τέλος τὸν μάγειρον νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἐξετέλει χρέη θυρωροῦ.

Τέλος ὁ κύριος εἰσέρχεται πνέων πῦρ καθ' ὅλων τῶν ὑπηρετῶν του. Ἀφ' οὗ ἤλλαξεν ἐνδύματα διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅπου τὸν ἀνέμενε ὁ νέος γραμματεὺς του.

Εἰςέυρει νὰ γράφῃ· τὸν ἐρωτᾷ ὁ αὐθέντης·

— Πῶς ὄχι; ἀπαντᾷ ὁ θυρωρὸς· ἐτε-
λείωσα τὸ ἀλληλοδιδακτικόν· ἐπῆγα καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἑλληνικοῦ, μὰ δὲν ἐκάθησα.

— Πολὺ καλὰ, ἐγὼ θὰ σου ὑπαγορεύω καὶ σὺ θὰ γράφῃς. Προσοχὴ· γράφε·

«Κύριε Ἀλκιβιάδη,

«Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀπαν-
τῶ» (θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του) «Α! ναί, εἰς τὴν φιλικὴν σας ἐπι-
στολήν».

— Ὦ, στάσου νὰ ἐνθυμηθῶ. — Γρά-
φει· «τὴν ὁποίαν ἔλαβον».

— Α, πότε τὴν ἔλαβον, ὦ χθές, ὄχι προχθές, ἂ, μπᾶ, ἀντιπροχθές, ναί.

«Ἀντιπροχθές» εἰς αὐτὴν μοι ἐγρά-
φετε ὅτι... ἂ, ναί «ὅτι μ' ἐπεθυμή-
σατε πολὺ καὶ ὅτε μ' εὐχαρίστετε διὰ

τὰς φράουλες τὰς ὁποίας σὰς ἔστειλα».

— Νὰ εἶχα αὐτὴν τὴν στιγμὴν μερικὲς φράουλες δὲν θὰ ἦτο κακὴ δουλειά.

— Ἀς ἰδωμεν τώρα τί ἐγράψες καὶ ἔπειτα σοῦ ὑπαγορεύω παρακάτω.

— Ὅριστε, εἶπεν ὁ νέος γραμματεὺς, ἐγγχειρίσας εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ κύριος τὴν ἔλαβε καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα·

«Κύριε Ἀλκυδοιάδαι.

Μαῖτὰ πολὺς ἐφαρμοισίσιος ἀπαντῶ, ἂ νέ, ἰς τὴν φελικὴν σας αἰτηστολήν, ὁ στάσου νὰ αἰνθιομεῖθῶ, γράφαι, τοῖν ὠπεῖαν αἰλαδων, ἂ πῶται τὴν αἰλαδων, ὦ χθαίς, ὦχη, πρωχθαίς, ἂ μπᾶ, ἀντυ-
προχθαίς, νέ, ὡς ἀφτῖν μοι ἐγγράφαιται ὅτου μὲ αἰπηθοιμείσεται πωλοὶ καὶ ὡτυ μ' ἐφαρχειστεῖται δυᾶ ταῖς φράουλας τὰς ὠπῆας σὰς αἰστῖλα· νὰ ἴχα ἀφτῖν τὴν στουγμοῖν μαυριοκαῖς φράουλας δαῖν θὰ ἴτω κακὴ δουλειᾶ».

— Νὰ εἶχα ἓνα ῥάβδι νὰ τῶσπαξα 'ς τὴν ῥάχι σου θὰ ἦτο ἀκόμη καλλι-
τέρα δουλειά, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος. Αὐτὰ εἶνε τὰ γράμματα που ἔμαθες, θεοσκοτωμένε;

— Τί νὰ σας κάμω, ἀφεντικὸ· εἰς τὸ χωρίό μου ἄλλαζαν συχνὰ τοὺς δασκά-
λους....

— Καὶ δὲν ἀρκοῦν αἱ ἀνορθογραφίαι, ἀλλὰ σὺ ἐπρόσθετες καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν σοῦ ὑπαγόρευσα.

— Ὅλα ὅσα εἶπατε τὰ ἐγράψα, ποῦ εἴξευρα ἐγὼ ποῖα ἔπρεπε νὰ γράψω καὶ ποῖα ν' ἀφήσω;

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σὺ εἶσαι καλὸς νὰ τρώγῃς μόνον.

— Καὶ ν' ἀνοίγω τὴν θύραν, εἶπεν ὁ θυρωρὸς καθ' ἑαυτόν.

Ὁ πλούσιος ἐγράψε μόνος τὴν ἐπι-
στολήν του.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ· ὁ αὐθέν-
της μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου ἦτο πάντοτε ἐστρωμένη ἡ τράπεζα. Ἀλλὰ φεῦ! τίποτε δὲν ἦτο κατάλληλον νὰ φαγῶθῃ· ὁ ζωμὸς ἦτο ἀλμυρὸς, λύσσα· τὸ ψητὸν ἦτο ἄψητον. Ὁ νέος μάγειρος ἔβαλε κανέλλαν εἰς τὴν μαρουλοσαλάταν, μουστάρδαν μέσα εἰς τὸ ριζ

